

De ovennævnte bestemmelser suppleres af straffelovens § 8, hvorefter der efter omstændighederne er dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme. Det gælder bl.a. i tilfælde, hvor »handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning«, jf. § 8, nr. 5. Formålet med denne bestemmelse, der blev indsat ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, er bl.a. at opfylde – og muliggøre opfyldelse af fremtidige – konventioner eller andre mellemfolkelige aftaler, der indebærer en forpligtelse for Danmark til at have dansk straffemyndighed med henblik på at kunne strafforfølge nærmere angivne overtrædelser, jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 2080-2081 og 2087.

Når der i medfør af de ovennævnte regler sker påtale her i landet, skal afgørelsen såvel om straf som om andre retsfølger af handlinger ske efter danske regler. Er forholdet undergivet dansk straffemyndighed i medfør af straffelovens § 7, kan der dog ikke idømmes strengere straf end efter gerningsstedets lovgivning, jf. straffelovens § 10, stk. 2.

2.2.3. I dansk ret har der længe været kendt et strafferetligt ansvar i form af bødestraf, der kan pålægges *juridiske personer*, navnlig erhvervsdrivende selskaber. Bestemmelser om strafansvar for selskaber mv. omfatter som udgangspunkt enhver juridisk person, herunder aktie-, anparts- og andelsselskaber, interessentskaber, foreninger, fonde, boer, kommuner og statslige myndigheder, jf. straffelovens § 26, stk. 1. Endvidere omfatter sådanne bestemmelser enkeltmandsvirksomheder, for så vidt disse navnlig under hensyn til deres størrelse og organisation kan sidestilles med de førnævnte selskaber, jf. straffelovens § 26, stk. 2.

Strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan, jf. straffelovens § 27, stk. 1. Endvidere kan statslige myndigheder og kommuner alene straffes i anledning af overtrædelser, der begås ved udøvelse af virksomhed, som svarer til eller kan sidestilles med virksomhed udøvet af private, jf. straffelovens § 27, stk. 2.

For at kunne pålægge juridiske personer strafansvar kræves også, at denne særlige ansvarsform har hjemmel i lovgivningen på de enkelte områder, hvor ansvaret skal gælde, jf. straffelovens § 25, stk. 1. Strafansvar for juridiske personer findes i et meget stort antal særlove.

Derimod har der indtil indførelsen af straffelovens § 306 ved lov nr. 228 af 4. april 2000, jf. herom nedenfor, ikke været bestemmelser i straffeloven, der giver mulighed for at straffe juridiske personer for overtrædelser af straffeloven. Baggrunden herfor er bl.a., at flertallet af straffebestemmelserne i straffeloven sigter på at beskrive enkeltpersoners skadegørende eller farlige eller på anden måde forkastelige handlinger. De begås i henhold til individuelle beslutninger, eventuelt efter aftale mellem flere, og uden nogen sammenhæng med, om den eller de pågældende står i et ansættelsesforhold til nogen, jf. i det hele nærmere Straffelovrådets betænkning nr. 1289/1995 om juridiske personers bødeansvar, s. 54-55.

Endvidere er det for langt de fleste straffelovsbestemmelser en betingelse for strafansvar, at der er handlet med forsæt, jf. straffelovens § 19. Den juridiske person, f.eks. et aktieselskab, kan ikke have forsæt i strafferetlig forstand. Det kan kun fysiske personer, herunder ledere eller ansatte hos den juridiske person. En fysisk persons forsæt skaber ikke i strafferetlig forstand forsæt hos den juridiske person.

Ved lov nr. 228 af 4. april 2000 indførtes der i et nyt 30. kapitel i straffeloven som § 306, stk. 1, en bestemmelse, der giver mulighed for at pålægge selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i 5. kapitel for overtrædelse af § 122 (aktiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv), § 289 a (EU-svig) samt § 299, nr. 2, 2. led, (aktiv bestikkelse i private retsforhold). Endvidere blev som § 306, stk. 2, indsat en bestemmelse, der giver mulighed for at pålægge juridiske personer strafansvar for overtrædelse af § 284 (hæleri) med hensyn til § 122 (aktiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv), § 144 (passiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv) og § 289 a (EU-svig), når overtrædelsen er begået for at skaffe selskaber mv. del i en ved overtrædelse af § 122, § 144 og § 289 a erhvervet vinding.

Om baggrunden for den nye bestemmelse i straffelovens § 306 henvises til Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, s. 259-261. Som det fremgår heraf, var formålet med bestemmelsen at give mulighed for, at man i Danmark kan anvende en række konventioner og andre folkeretlige aftaler, der medfører pligt til at kunne straffe juridiske personer for handlinger, som for Danmarks vedkommende er omfattet af straffelovsbestemmelser, der alene giver mulighed for at straffe fysiske personer.

Som nævnt i pkt. 2.1., medfører artikel 8 i EU-rammeafgørelsen om styrkelse af beskyttelsen mod falsk-